Світить місяць світлесенько
В молоденькім маю,
Би ся було виднесенько
На козацькім краю;
Би ся було виднесенько
В калиновім лузі,
Як вкраїнський співаченько
На Вкраїні тужить.

І сів си, бідний, нічнов на кургані,
Докола степом сльозами провів,
Склонив на руки мармурові скрані,
Зітхнув до бога, далі занімів;
І думав довго в яснім світлі луни,
І плакав много, — пак ся повтирав
І взяв кобзинку, ткнув кроваві струни
Та й так, сарака, лугом заспівав:

"Ци я не тутки раз родився,
Не тутки живши, не нажився,
Не тут в желізо мня кували,
Би мої думи повтихали?
Ой тутки, тутки, милий боже!
О Україно, Запороже,
Ци співакові та лиш доля:
Кайдан, Сибір і вся неволя?
І ци ж подоба в світі бути,
Навчавшись орлом полинути,
Навчавшись степом погуляти
І з козаками пробувати?
О Україно, рач простити, —
Не можна серцю тутки жити,
То най навіки тя покине,
Най тутки трісне, тутки гине!"

І склав кобзину, бідний, на кургані,
Докола степом сльозами провів,
Склонив на руки мармурові скрані,
Зідхнув до бога, далі занімів;
І тихо було ніченьков у маю, —
Зірниці плачуть на шовковий луг,
А соловіє в калиновім гаю
Заголосило степом наокруг:

На добраніч ти, віщуне
На козацькі діти!
Ляг-єсь спати в світлі луни
В засльожені квіти.
Спи ж ти, руський соловію, —
Я за тебе тужу;
А як тутки зазоріє,
Я тебе пробуджу.